

Hesje

L. Quak

HESJE

L. QUAK

HESJE

Met illustraties van Corrie van der Baan

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. Hesje en Annemieke

Ik ben Hesje. En ik ben vijf jaar. Net zoveel jaar als er vingers aan mijn hand zijn.

Als ik groot ben, dan heet ik geen Hesje meer. Dan heet ik Hester. Mammie heeft het zelf gezegd. En mammie weet alles. Pappie ook.

Ik ga fijn buiten spelen met Annemieke. Annemieke is mijn pop. Ik weet een heel mooi plaatsje. Achter op het erf, bij de schuur.

Daar gaan we in het gras zitten.

De zon schijnt zo mooi op het gras. Lekker warm.

Gister ben ik met mammie naar de kapper geweest.

Mammie heeft prachtige krullen gekregen. Maar ik niet, mijn haar is alleen maar geknipt.

Pappie zegt: „Je bent net Doesje als ze geknipt is.”

Doesje is onze hond, en als haar haren geknipt zijn, ziet ze er heel raar uit.

Ik niet hoor! Ik heb stilletjes in de spiegel gekeken. Maar ik heb niet zulke rare happen uit mijn haar als Doesje.

Pappie wilde me een beetje plagen.

Ik weet wat...! Ik weet wat! Ik ga Annemiekes haar ook knippen. Ja, dan ben ik kapster!

Annemieke heeft vlechten, ze zijn helemaal niet mooi meer.

Nu ga ik Annemieke mooi maken.

„Annemieke, blijf jij hier bij de schuur zitten, dan haal ik je kam en borsteltje.”

O ja, ik moet ook een schaar hebben. Die neem ik uit mam-mies naaidoos.

Zo Annemieke, nu maak ik eerst je vlechten los. Dan je haar kammen.

O wee . . . , er vallen haren uit. Dat mag niet.

Nu ga ik knippen. Knip . . . Knip . . . !

O, wat gaat dat moeilijk . . . ! Knip . . . !

O, wat wordt dat raar . . . !

O Annemieke, nou ben je heus precies Doesje!

Ik ga weg.

Nu valt de schaar zo maar in het gras. Ik kan hem niet meer vinden.

Zou, heel misschien Annemiekes haar nog kunnen groeien?

Of niet?

Ik ga een hele poos weg. Als ik terugkom, is Annemiekes haar misschien wel een heel klein beetje gegroeid.

'k Ga steentjes gooien in de sloot. Dat is leuk.

Telkens gaat het . . . ploemp . . . ploemp! En dan komen er allemaal kringetjes in het water.

O, kijk eens . . . ! Daar komt „Gakkie” aanzwemmen. Gakkie is de eend van buurman Bakker.

Maar wat drijft er nog meer in de sloot? Achter Gakkie? Kuikentjes . . . ! De kuikentjes van mammie!

O . . . , dat weet mammie niet.

„Mammie! Mammie!” Ik roep heel hard. „Uw kuikentjes

drijven in de sloot! Ze kunnen wel verdrinken!"

Mammie komt vlug naar buiten. Ze loopt zó naar de sloot. Dan begint ze zacht te lachen.

„Och, mijn lieve Hesje,” zegt ze. „Het zijn geen kuikentjes. Kijk maar! Ze drijven niet. Ze kunnen zwemmen. Het zijn jonge eendjes. Kom dan!” roept mammie. „Kom dan! Poele, poele, poele!”

Gakkie komt naar de slootkant zwemmen en de pluizige kleintjes komen haar achterna.

„Dit zijn de kindertjes van Gakkie,” zegt mammie. „Ze zijn een beetje anders dan de kuikentjes, zie je dat wel?”

Ik zie het bijna niet. Ik wil nog eens heel goed kijken. Ik buk helemaal naar de sloot.

O wee . . . ! Gelukkig pakt mammië me vast. Want . . . , bijna rolde ik in de sloot bij de eendjes. Wat dom, hè?

„Kom,“ zegt mammië, „nu gaan we een boterham halen, die mag jij dan aan de eendjes voeren. Maar niet zo ver bukken, hoor! En de kuikentjes gaan we drinken brengen, karnemelk, dat lusten ze graag.“

Ik mag fijn mammië helpen.

2. Is nu iedereen boos?

Gisteravond heeft mammië voor het slapen gaan nog een heel mooi verhaaltje verteld. En pappie heeft de deken lekker achter mijn rug gestopt.

En nú . . . is iedereen boos op me.

Mammië zegt: „Je bent helemaal niet lief om Annemieke zo te vergeten. Om haar heel de nacht in de regen te laten zitten! Foei toch!”

Pappie zegt: „Je bent een stoute meid om mammiës schaar weg te maken!”

Annemieke zit op het aanrecht, helemaal uitgekleeid. Ze is kletsnat geregend. Al haar kleertjes moeten gewassen. En haar haren zijn ook nat, maar nog niets gegroeid.

Weet je wat er nog meer op het aanrecht ligt?

De schaar van mammië. Helemaal bruin van het roest. Dat komt van de regen. Erg, hè?

Pappie heeft Annemieke mee naar huis genomen. Pappie heeft ook de schaar gevonden, in het gras bij de schuur.

En Doesje is óók boos op me. Ze blaft maar. Ze kijkt telkens naar Annemieke en dan weer naar mij.

Ik denk, dat ze Annemiekes haar niet mooi vindt.

Misschien kent ze Annemieke niet meer. Misschien denkt ze, dat Annemieke een heel vreemd popje is.

Ik ben heel erg verdrietig. Ik vind alles heel erg naar. Ik snik zachtjes.

Doesje blaft niet meer. Ze komt naar mij toe. Ze legt één poot op mijn schoot.

O . . . , Doesje is niet boos meer.

En mammie komt ook naar mij toe. Ze zegt: „Nu eens ophouden met huilen, Hesje. En vertel eens: Waarom heb jij Annemieke zo toegetakeld, zo lelijk gemaakt?”

O . . . , mammie begrijpt het niet. Mammie denkt, dat ik het met opzet gedaan heb.

„Nee mammie,” snik ik. „Nee, ik wilde Annemiekes haar juist móói maken. Net zo mooi als uw haar.”

„Wel, m'n domme gansje,” zegt mammie, „je moet nooit aan poppeharen knippen. Daar worden ze alleen maar lelijk van. Een heel klein beetje zal ik het nog bijknippen. Als dat niet helpt, dan moet pappie Annemieke maar eens meenemen naar de poppendokter. De poppendokter woont in de stad, die kan haar misschien wel nieuwe haren geven. Kijk ze daar eens kouwelijk zitten zonder kleertjes! Kom, we gaan een sopje maken. Dan mag jij alles wassen.”

Nu zijn opeens al mijn tranen weg. Ik spring van mijn stoel. Doesje springt ook mee. Ze blaft vrolijk. Ze is niet boos meer. En mammie is niet boos meer. En pappie ook niet, want hij zegt: „Als Annemiekes kapsel niet wil lukken, mag ze eens mee naar de stad.”

Pappie zei „kapsel”, net als de kapster die mammies krullen maakt.

Maar mammië maakt Annemiekes haar wel weer mooi. Want Mammië kan alles!

3. Het egeltje

We gaan heel ver wandelen, Annemieke en ik. Annemieke zit in een trekwagentje. En we hebben alle twee een schone jurk aan, Annemieke en ik. In een hoekje, naast Annemieke, ligt een zakje met snoepjes. Voor elk drie.

Eerst krijgt Annemieke een snoepje en dan neem ik er één. Annemieke lust ze niet, dan neem ik het maar.

Doesje is er ook bij. Doesje gaat altijd mee. Ze rent en springt. En overal snuffelt ze aan. Ze lust ook wel alle snoepjes van Annemieke.

Opeens... Wat gaat ze nu doen? Ze blaft en gromt. Ze springt vooruit en achteruit. Rare Does, wat is er toch? Foei, je mag niet grommen!

O Does, waarom jank je nu zo raar? Heb je iets gevonden? Mag ik het ook zien?

Even stil blijven zitten, hoor Annemieke! Ik moet bij Doesje kijken.

O... , wat heb je daar? Een bruine bal met allemaal prikkels! Wat is dat?

Heb je erin gebeten? Foei toch! Dat prikt in je tong! Kom hier, Does! Af!

O... , kijk nu eens! De bal beweegt!

O . . . , het is geen bal. Het is een beest! Het loopt in het gras.

Gauw aan mammie vertellen. Kom, Annemieke, ik zal je wel dragen.

Doesje wil niet mee, die gromt maar.

Mammie loopt op het erf, ze hangt wasgoed aan de lijn.

„Mammie . . . ! Mammie . . . ! Een bruin balbeest in het gras! Kom eens gauw kijken!”

„Kind toch,” zegt mammie, „waar heb je het over?”

„Een prikkelbeest, mammie! Doesje past erop!”

En daar is pappie ook. Hij staat al bij Doesje en het rare beest. Hij lacht. Hij zegt: „Het is een egel. Kom eens, Hesje, ik zal hem voorzichtig op zijn rug rollen, dan kunnen we zijn pootjes zien. Maar Does mag niet zo grommen en wij moeten ons ook heel stilhouden. Daar komt een heel klein beetje zijn kopje te voorschijn. Zie je het wel?”

„O pappie, waarom heeft hij zoveel prikkels?”

„Weet je waarom?” zegt pappie. „Om zich te verdedigen, als er gevaar is. Wat een moeilijke woorden, hè! Maar ons egeltje kan niet vechten en ook niet hard weglopen. Nu, als er dan een ander dier naar hem toekomt om hem kwaad te doen, weet je wat hij dan doet? Hij rolt zich op. Pootjes weg, kopje weg, stekels uit. En zelfs onze Does durft hem niet vast te pakken, want zijn stekels prikken heel erg, hoor.”

„Pappie, zou Doesje hem anders echt kwaad doen?”

„Ja,” zegt pappie, „dat geloof ik wel.”

„Dan nemen we Doesje mee,” zegt mammie. „En het egeltje moet maar weer naar zijn vriendjes gaan.”

4. Van vlinders en frambozen

Mammie gaat weer wasgoed ophangen. En pappie gaat op het land werken. Wij gaan pappie een heel eind wegbrengen, Annemieke en ik. Helemaal tot bij buurman Bakker.

„Dag pappie . . . , dag!”

Wij gaan langs de tuin van buurman Bakker. We kunnen

zo de bloemen zien. Prachtige bloemen, rood en wit en geel.
O, nog veel meer kleuren.

‘Kijk, een vlinder en nog één! Kijk, die gaan de tuin in naar de bloemen. Vlinders gaan altijd naar de bloemen. Zij mogen zo maar in alle tuinen.

Ik wil ook zo graag in de bloementuin. Als de vlinders mogen, mag ik toch ook!

„Blijf jij maar hier, Annemieke. Jij mag misschien niet in de bloementuin. Ik ga even aan de bloemen ruiken en er één voor jou plukken.”

Waar zijn nu de vlinders? O ja, daar gaan ze. Kijk, daar zitten ze op een gele bloem. Ik ga zo’n bloem plukken voor Annemieke. Kijk, nu gaan ze naar de rode begonia’s. Die heten zo, dat weet ik, wij hebben ze ook.

Ga je nu weer naar de witte margrietten? Ik pluk ze af, dan heb ik jou ook vlindertje.

Oooo...! Weg is hij weer.

Wat ga je hoog! Kom je niet meer terug?

Kijk, daar gaat de andere ook, ook heel hoog de lucht in.

Weg zijn ze, alle twee.

Ik ga weer naar Annemieke. Maar wat is dat?

Dat zijn geen bloemen, dat zijn frambozen. Die kun je opeten. Zal ik er eens ééntje proeven? Zo’n rood vruchtje, ja? ‘k Durf best!

O, wat lekker zijn ze! O..., wat zitten er heel veel aan!
Ik lust er nog wel meer. Ik lust er nog een heleboel!

O wee, wie hoor ik daar op het grindpad? Wie komt er de tuin in?

’t Is buurman Bakker. Hij kijkt heel boos. Hij komt naar mij toegestapt. Hij zegt: „Zo, kleine smeerkees, wat doe jij in

mijn tuin? Bloemen plukken en op de grond gooien? Frambozen eten en vertrappen?"

„Ik . . . , ik . . . ”

Ik wil iets zeggen, maar ik kan niet. Ik wil heel hard weglopen, maar het gaat niet. Buurman staat midden op het pad. En over het gras mag ik niet. En door de bloemen helemaal niet.

„Nou, kleine rakker, zeg eens wat!”

„Ik . . . , ik ging de vlinders achterna.”

„Zo, gingen de vlinders frambozen plukken?”

„Nee, ze gingen de lucht in!”

„Zo, en jij gaat als de wiedewipwap mijn tuin uit! Mars!”

Nu moet ik toch over het gras, dicht langs de buurman. Ik neem grote sprongen, net als Doesje als zij haast heeft. Ik ren naar het tuinhekje. Bijna struikel ik. Ik durf niet omkijken.

Aan Annemieke denk ik niet. Ik moet naar huis, naar mam-mie.

„O mammie . . . , mammie, de buurman is vreselijk boos!”

„Op wie?” vraagt mammie. „Op jou toch niet?”

„Ja mammie, ik moet naar de wiedewipwap! Hij heeft het zelf gezegd!”

En mammie weet niet, dat dat erg is, want ze lacht een beetje en zegt: „Ja, dat is heel ver weg, blijf jij maar bij mammie. Maar vertel eens: Waarom is buurman boos?”

„Ik . . . , ik heb van de frambozen gesnoept!”

„Foei toch!” schrikt mammie. „Dat is heel erg stout!”

„Ja, en de buurman zei „rakker” tegen me.”

„Dan was buurman wel heel erg boos. We zullen hem straks vertellen, dat je het nooit meer zult doen. Afgesproken?”

„Nee . . ., ik . . ., ik heb ook bloemen geplukt!”

„O, nu begrijp ik,” zegt mammié, „dat buurman zo boos is. Je had het netjes moeten vragen, dan had je zeker wel een paar bloemen gekregen.”

Klop, klop, gaat het. Er staat iemand bij de keukendeur.

Ik gluur door het raam. Wie is daar?

O wee . . ., het is de buurman.

Ik schrik. Ik kruip weg. Vlug onder de divan.

Mammié praat met de buurman. Ze lachen een beetje.

Maar ik lach niet. Ik kruip nog dieper weg.

Ze komen de keuken binnen. Mij zien ze niet. Ik ben weg.

„Hesje!” zegt mammié. „Hesje, waar ben je?”

„Ze is zeker weg,” zegt buurman met een bromstem.

„Nee,” zegt mammié, „nee, dat kan niet. Ze was in de keuken.”

„Hesje, kijk eens, buurman heeft Annemieké meegebracht!

Je was haar zeker vergeten?”

Opeens tilt mammié het divankleed op en ziet mij.

„Kind toch,” zegt ze, „kom eens voor de dag. Buurman is niet boos meer.”

Ze pakt mij vast en haalt mij onder de divan vandaan.

Ik kijk heel bang naar buurman Bakker. Maar buurman is niet boos meer. Hij kijkt ook een beetje verschrikt.

In zijn arm heeft hij Annemieké en ook een bos bloemen. Margrietén zijn het.

Hij zegt: „’t Is toch erg, kindlief; heb ik je zo aan het schrikken gemaakt? Moet je voor me wegkruipen? Helemaal onder de divan? ’t Is toch erg ook. Maar hier is je poppekind. Heet ze Annemieké? Wat een mooie naam. En deze bloemen mag je aan je moeder geven.”

„Toe Hesje,” zegt mammie, „wat zeg je nu?”

„Ik . . ., ik zal nooit meer stilletjes in uw tuin gaan. Ik zal het altijd eerst vragen.”

„Prachtig, prachtig,” lacht buurman. „Dus je komt nog eens frambozen eten?”

„Als het mag,” zegt mammie.

Ik knik heel hard ja, want de frambozen waren erg lekker.

5. Die stoute koorts

„**A**u . . ., au . . ., lelijk prikbeest! Jij mag niet bij me komen! Jij moet naar je vriendjes gaan! Mammie heeft het zelf gezegd. Au . . ., lelijk beest! Au . . ., nu prik je in mijn been en in mijn arm, au! Mammie . . .! Mammie! O mammie . . ., kom toch! Allemaal stekelbeesten . . . au!”

„Kindje toch! Wat is er nu?”

Is mammie daar? O, nu zal mammie al die beesten wel weg-jagen.

„Mammie, ze kunnen wèl vechten. Ze vechten om mijn hoofd met al die prikkels. 't Zijn stoute beesten; ik ben bang!”

„Stil maar, m'n lieve Hesje, stil maar. Hier zijn geen stoute beesten,” zegt mammie. „Je ligt in je bed en ik blijf bij je.”

„Mammie, 't prikt zo in mijn hoofd en 't doet zo'n pijn!”

„Laat me eens voelen,” zegt mammie. „Je hoofdje is helemaal warm.”

Maar mammies hand niet. Mammies hand is lekker op mijn hoofd.

„Jij hebt koorts,” zegt
mammie, „ik zal een
washandje nat maken en
op je hoofd leggen. Zo,
dat is lekker fris, hè? En
drink maar eens een
slokje, dan gaat die stou-
te droom wel weg.”

Ik lig in mijn bed en
mammie zit dicht bij me.
En pappie, pappie is er
ook. Pappie heeft zijn

pyjama aan. Hij legt heel zacht zijn hand tegen mijn wang.
Hij zegt: „Ga maar weer slapen, kindje.”

't Is zeker nacht, de lamp brandt. Au . . . , mijn hoofd doet
zo'n pijn.

„Mammie . . . , blijft u op mij passen en pappie ook?”

„Ja kindje, en er is nog iemand die op je past. Dat weet je
wel, hè?”

„De lieve Heer, hè mammie? Kan de Heer ook beesten weg-
jagen?”

„Ja,” zegt mammie, „de koorts wegjagen en je hoofdje beter
maken.”

Ik doe mijn ogen stijf dicht. Mammie legt weer een was-
handje op mijn hoofd. Lekker koud.

Is pappie d'r nog? Nee, pappie is weg en mammie zit weer
naast mijn bed. Mammie heeft haar handen samen en haar
ogen dicht. Bidt mammie? Ik wil ook bidden, maar m'n
hoofd doet zo'n pijn.

De Heer weet het wel. De Heer weet alles!

Nu is het weer dag en de zon schijnt. Ik lig in bed. Ik mag niet opstaan. De dokter is geweest en ik moet nog twee dagen in bed blijven. Mijn hoofd doet nog een héél klein beetje pijn. Mammie komt telkens even kijken en pappie ook.

Doesje is ook geweest en Annemieke zit op mijn bed, aan het voeteneind.

Als ik dorst heb, mag ik drinken uit het glas, dat op een tafeltje naast mij staat. Lekker, 't is vruchtensap.

Telkens wil ik even tegen Annemieke praten, maar telkens val ik weer in slaap.

Mammie zegt: „Dat is goed, dan word je gauw beter.”

Komt mammie daar weer?

Ja, er is nog iemand bij. Pappie misschien? Nee, pappie niet.

Mammie zegt: „Zo slaapster, hier is buurman Bakker, hij komt eens kijken hoe het met je gaat!”

Buurman komt binnen, hij draagt een glazen schaal vol met frambozen.

Hij lacht en zegt: „Ik heb ze maar geplukt, want jij kwam niet. Jij kruipt in bed. Misschien lust je ze wel, met veel suiker erop! Word maar weer gauw beter. Dag kleine raker!”

Nu zegt buurman het niet boos. Nu is buurman mijn vriend!

6. Arme Doesje

Ik zit rechtop in bed, met een kussen achter mijn rug. Annemieke zit naast mij, ook rechtop. We hebben van mammie een doos gekregen met allemaal plaatjes. Grote en kleine plaatjes. Mammie heeft gezegd: „Ga die maar eens netjes opruimen, alles ligt door elkaar.”

Het zijn plaatjes van mammie, die heeft ze heel veel jaren bewaard. Ik ga ze eerst één voor één bekijken met Annemieke. De allermooiste houd ik eruit. Ik vraag aan mammie, of ik die in mijn plakboek mag plakken. Van de anderen maak ik stapeltjes en leg ze heel netjes in de doos. Dat kan ik heel goed, hoor!

O . . . , hier heb ik een mooie met een hond erop. 't Is net onze Doesje! Zou dat kunnen, Doesje op een plaatje?

Nee, als ik goed kijk, kan ik zien dat deze een heel klein beetje anders is. Maar ik zal hem aan de buitenkant van mijn boek plakken, dat is mooi! 't Mag best van mammie.

Waar zou onze Doesje zijn? Ik heb haar vandaag nog helemaal niet gezien. Wat een stouterd, om niet even bij me te komen. 'k Zal haar straks aan haar oren trekken!

Mammie brengt een glas melk. Ik lust het niet zo heel erg graag; ik heb eigenlijk liever limonade.

Maar mammie zegt: „Dit is veel beter voor je; dan ben je weer gauw gezond en sterk.”

Ik drink het op, met heel kleine slokjes.

„Flink zo,” zegt mammie. „Nu ga je maar weer een poosje liggen. Stop Annemieke ook maar onder de dekens; ze ziet ook een beetje pips, net als jij.”

„Dat kan toch niet, mammie, poppen kunnen toch niet ziek

worden?! Honden wel, hè? Onze Doesje kan wel ziek worden, hè? Mammie, waar is Doesje vandaag? Ze is nog niet bij me geweest."

„Ik weet het niet,” zegt mammie. „Ik heb haar ook de hele dag nog niet gezien. Ze heeft nog niet gegeten ook.”

„Mammie, ze zàl toch niet ziek zijn?”

„Nee hoor,” zegt mammie, „dan zou ze wel in haar mand liggen. Misschien is ze wel bij pappie.”

Maar Doesje is niet bij pappie. Doesje is niet bij pappie geweest. Ze is weg, hélemaal weg!

Pappie gaat met de auto naar het dorp, om te kijken of ze daar is.

Maar niemand heeft Doesje gezien! Niemand!

Nu moet ik gaan slapen.

Mammie zegt: „Kindertjes die nog een beetje ziek zijn, moeten vroeg naar dromenland!”

Maar ik kan niet slapen. Ik wil niet slapen ook. Ik moet aan Doesje denken.

Zou ze nu alleen buiten lopen? Heel ver weg? Wie moet nu voor Doesje zorgen? Wie geeft haar eten? Niemand? Ooh . . ., ik weet wat. Ik kan iets voor Doesje doen.

„Mammie . . ., mag ik voor Doesje bidden? Mag ik aan O. L. Heer vragen of Hij ook op Doesje wil passen? Mag dat wel, mammie, bidden voor een hond?”

Mammie zegt: „Ja zeker kindje, als jij zo bezorgd bent over Doesje, mag je dat ook aan O. L. Heer zeggen.”

We bidden samen, mammie en ik. Mammie houdt mijn handjes vast en ik mag het zeggen. Ik mag alles aan de lieve Jezus vertellen.

Dan ga ik slapen. Mammie stopt de deken achter mijn rug en draait het licht uit.

Krabbel, krabbel, krab! ging het. Krabbel, krab . . .!

Zo ging het aan de deur midden in de nacht. Heus waar! Pappie heeft het zelf verteld. Pappie werd er wakker van; want pappie hoorde nog iets . . . Heel zacht janken.

Pappie is op blote voeten naar de buitendeur gegaan en heeft hem heel zacht opengedaan om mammie en mij niet wakker te maken.

Wie stond daar bibberend voor de deur, denk je?

Doesje . . . op drie poten.

„Zo zielig,” zei pappie.

Haar ene achterpootje is heel erg bezeerd; ze kan er niet eens op lopen. Hoe het gekomen is, weet pappie niet.

„Misschien heeft ze wel in een hazestrik gezeten!” zegt pappie.

Wat dat is, weet ik niet. Maar het is heel erg.

Pappie heeft Doesje voorzichtig opgepakt en in de keuken in haar mandje gelegd. Het deed nog heel erg pijn, want ze jankte een beetje.

Toen pappie haar drinken gaf en wat eten, weet je wat ze toen deed? Ze likte pappies hand, zó blij was ze! Lief, hè?! Pappie heeft het allemaal verteld. En nu gaat pappie de dokter opbellen. Niet de dokter die bij mij geweest is, hoor! Nee, een „dierenarts”, zo heet de dokter voor honden, zegt mammie.

Als de dokter geweest is, Doesjes dokter, mag ik opstaan. Dan mag ik bij Doesje op bezoek. Net als de buurman bij mij.

Ik kan voor Doesje geen frambozen meenemen; die lust ze niet. Ik vraag aan mammie een lekker koekje voor Does. Dan zal ik er ook wel een krijgen, hè?

Arme Does. Ze ligt in haar mand, met haar pootje hélemaal verbonden. Dat heeft de dokter gedaan. En ze heeft een „prik” gehad. Ja heus . . . ! Net als de mensen. Morgen komt de dokter weer, dan krijgt ze weer een prik.

Het koekje lust ze graag, ze eet zelfs de kruimeltjes op. En ik krijg een lik over mijn hand. Dat betekent: Dank je wel, het is heel erg lekker.

Ze kan weer helemaal beter worden, zegt de dokter. Ik ben er zó blij om. Pappie en mammie ook.

Als we straks gaan eten en pappie bidt, dan zal ik ook heel zacht bidden. Ik zal de Heer bedanken, omdat Doesje terug is en weer beter wordt. Ik zal zeggen dat ik er zo héél erg blij om ben!

7. Uit rijden

We gaan rijden, Wiesje en ik. Elk met een wagen.

Wiesje is mijn vriendinnetje. Wiesje van tante Emmy. Tante Emmy en oom Leo zijn met vakantie. Ze zijn naar een ver land, zegt mammie. Wiesje kon niet mee. Nu is ze bij ons gekomen en ik mag met haar spelen.

Wiesje rijdt het trekwagentje met Annemieke erin.

En ik, ik rijd met Does. Doesjes pootje zit nog dik in het verband. Ze kan nog helemaal niet buiten springen of lopen. Echt zielig, hoor!

En nu gaat Doesje toch naar buiten en tòch in de zon.

Weet je waar ze in zit?

In pappies oude kinderwagen.

O, toen pappie klein was, heeft hij ook wel eens in een kinderwagen gereden. Heus waar!

Pappie heeft hem van de zolder gehaald en mammie heeft hem afgestoft. Nu is het een mooie wagen voor Doesje.

Pappie heeft haar voorzichtig in de wagen gezet, op een kussen; ze heeft niet eens gejanikt. Wel kwispelt ze met haar staartje, zó fijn vindt ze het.

We gaan het pad langs, waar pappie ook altijd heen gaat naar het land. Daar komen geen auto's en brommers. Alleen pappie komt er met de auto.

Er groeien aardappelen en bieten. Dat weet ik allemaal.

Wiesje niet . . . Wiesje weet niets van aardappelen en koren.

Want Wiesje woont in de stad; daar groeit niets.

Alleen bloemen, zegt Wiesje; maar dat weet ik niet.

„We gaan bloemen plukken, Wiesje! Hier staan er zóveel!”

Wiesje durft niet; ze denkt dat het niet mag van de politie!

„O Wiesje, alle bloemen die tussen het gras staan, mogen we plukken! Wees maar niet bang!”

„Oe-woef . . . Oe-woef . . .!”

O . . ., Doesje gaat blaffen.

„Waarom doe je dat? Mogen we niet stilstaan? Wil je liever rijden? Stil maar, hoor, we zullen jou wel rijden. Annemieke geeft er niet om, al staat ze stil. Wiesje plukt wel alleen.”

Wiesje zegt, dat ze een heel grote bos voor mammie plukt.

„Oe-woef . . ., oe-woef!”

„Wiesje, nu gaat Doesje weer blaffen! Ze wil uit de wagen! Ze wil op het gras. Zullen wij haar eruit tillen? Zou dat gaan?”

„Stil maar, Doesje . . ., stil maar . . ., je mag eruit.”

Wiesje en ik trekken heel hard aan Does.

O wee, zij jankt alleen maar.

„Het kussen,” zegt Wiesje. „Het kussen uit de wagen trekken, dan komt Doesje er ook uit.”

We sjarren heel hard.

„O . . . , vreselijk! O help . . . , help!!”

De wagen kantelt. O . . . , Doesje rolt eruit.

Ze ligt op het pad met kussen en al!

„O Doesje, we kunnen het echt niet helpen. We deden het niet met opzet!”

„Haar poot!” zegt Wiesje angstig. „Haar zere poot. Zou het erg zijn?”

We zitten op onze knieën in het gras bij Does. Maar Does, Doesje geeft er niets om; ze kwispelt met haar staartje. Gelukkig maar. Nu moet de wagen nog overeind getrokken worden.

We trekken, we sjarren, Wiesje en ik. Hopla . . . !

Daar staat-ie weer op vier wielen.

„Hoe moet Doesje er nu weer in?” vraagt Wiesje.

Ik weet het niet en Wiesje weet het ook niet.

We plukken bloemen; heel veel. We leggen ze allemaal in de wagen. Maar Doesje kunnen we er niet in krijgen.

Ik voel iets op mijn neus en op mijn arm. Wiesje voelt het ook.

Het zijn regendruppels. We kijken allebei naar boven. We zien donkere wolken en de zon is helemaal weg.

O . . . , het gaat hard regenen. Het tikkert al op Does' wagen. Doesje jankt heel zachtjes. Doesje heeft altijd een hekel aan regen.

„We moeten naar huis!” zegt Wiesje. „We worden nat!”

Maar het kan niet, we moeten bij Doesje blijven.
Wiesje haalt een dekentje uit Annemiek's wagen en legt het over Doesje's zere poot. We kruipen dicht tegen haar aan; zo blijft ze een beetje droog.
Wij worden nat, kletsnat.
Het gaat al harder regenen, al harder. We knijpen onze ogen dicht, want het water loopt erin.
Wiesje rilt een beetje en Doesje en ik...; we rillen alle drie.

Opeens...! Krrrr..., boem!
Ik doe mijn ogen wijd open. Ik zie pappie met de auto. Hij heeft heel hard gereden en springt eruit.
„Wat spoken jullie hier uit in de regen? Twee natte katjes en één natte hond? Waarom zitten jullie hier?”
Pappie vraagt het een beetje boos en ook een beetje bezorgd. Ik spring overeind. „Nee pappie... , Doesje is bijna niet nat, we hebben dicht bij elkaar gezeten!”
„O domoren, vooruit, vlug in de auto! Zo word je ziek!”
Pappie pakt Doesje op en legt haar op de achterbank.
Wiesje heeft gauw Annemieke meegesleurd; ze ligt nu naast Doesje. Wij zitten naast pappie, een beetje te rillen onder een dikke reisdeken, die pappie over ons heenlegt.
„Straks bij mammië maar vertellen waarom jullie zo in de regen bleven zitten.”

Mammië staat al in de deur; ze kijkt heel bezorgd.
„Kindertjes toch,” zegt ze, „nu zó nat, en Hesje pas ziek geweest; wat dom toch! Vlug uitkleden, een schone pyjama aan en in bed. Ik breng jullie ook nog een bekertje hete melk!”

We mogen samen in het grote bed van pappie en mammie. We krijgen ook nog een warme kruik; zo maar in de zomer. Heerlijk is het!

„Zo,” zegt pappie, „nu zijn het geen natte katten meer, maar kleine muizen die net boven de dekens uitpiepen. En nu vertellen!” Dat zegt pappie heel bars.

Wiesje schrikt er een beetje van. Ik ook.

„We . . ., we konden niet naar huis. Doesje was zo zwaar, we konden haar niet meer in de wagen tillen.”

„En de wagen was omgevallen,” zegt Wiesje.

„En haar poot is droog gebleven, want Wiesje heeft er een dekentje over gelegd!”

„En we zijn dicht bij haar gekropen, nu kon ze geen kou vatten,” zegt Wiesje.

„O . . ., m'n hummels, hebben jullie Doesje niet in de steek gelaten? Dat vind ik heel erg lief, hoor!” zegt mammie. En we krijgen alle twee een dikke zoen.

„Is pappie ook niet boos?” vraagt ik.

„Is oom heus niet boos?” vraagt Wiesje.

„Kijk me die bange muizen eens!” lacht pappie. „Nee hoor, ik ben veel te blij dat jullie weer thuis zijn, kleine wegloopsters!”

Pappie knijpt ons alle twee in de wang.

En wij . . ., we duiken heel diep weg in het grote bed.

We zijn lekker niet ziek geworden, Wiesje en ik.

We hebben geslapen als „marmotjes”, zegt pappie. Zonder dat we het gemerkt hebben, heeft pappie ons naar onze eigen bedjes gedragen. Daar zijn we vanmorgen wakker geworden. En Doesje ligt weer in haar eigen mand.

Kijk . . ., daar komt Doesjes dokter aan.

De dokter haalt het verband van haar poot. Nu mag ze weer lopen en springen.

Eerst gaat het nog niet, maar als pappie tegen haar praat, durft ze wel. Doesje is dapper.

„Zo,” zegt de dokter, „deze dame is ook weer genezen!”
Die dame is onze Does.

8. Een echte wieg

Tante Emmy en oom Leo zijn teruggekomen uit het verre land.

Wiesje was heel erg blij, toen ze haar pappie en mammie weerzag. Nu is ze met tante Emmy en oom Leo weggegaan. Weer naar haar eigen huis en ze speelt weer met haar eigen poppen.

Ik speel nu zonder Wiesje, maar niet alleen!

Ik heb een heleboel kinderen om mij heen. Geen echte, hoor! Ik speel op zolder en Annemieke is er natuurlijk ook bij.

En „beertje”. Hij heeft maar één been. Ik weet niet waar het andere is, maar hij is zó ook wel lief.

En Moortje onze poes. Daar moet ik heel goed op passen, want die wil maar steeds de trap af en dat mag ze niet.

„Houten klaas”, die loopt niet weg. Eigenlijk is hij geen pop, maar een stuk hout, maar met een lap erom uit mammys lappendoos, is hij net een pop.

Roelie en Troelie zijn er ook bij, zijn zijn pikzwart en komen uit een ver land. Pappie heeft het zelf gezegd. Pappie heeft ze ook zulke namen gegeven.

Nou, heb ik niet veel kinderen om voor te zorgen?
Ik heb niet eens voor allemaal een bed en ze moeten nodig
gaan slapen.

O wee . . . ! Daar gaat die stoute Moortje de trap af.

„Kom eens gauw terug, stouterd!”

Ze komt niet. Ik ga haar halen.

O foei . . . De deur van mammies slaapkamer staat open, daar gaat ze zo maar naar binnen.

„O lelijkheid . . . jij wilt zeker op een echt bed slapen. Maar dat mag niet, hoor. Poezen mogen niet in een slaapkamer!”

Wat staat daar in de hoek, dicht bij de kastdeur?

Wat is dat voor moois?

Eens heel voorzichtig kijken en voelen.

Het is zacht. Het zijn gordijntjes van zij. Roze en blauw. Op een mandje van zij.

Ja . . ., het is net een grote mand op poten!

Maar wat ligt erin?

Een bedje!!

O . . ., een echt bedje om in te slapen. Een bedje voor Annemieke! Ja, voor Annemieke. Ik ga haar heel gauw halen. Zo'n mooi bedje heeft Annemieke nog nooit gehad.

Daar komt mammie ook. Ze vraagt: „Wat heb je daar onder je arm? Wat moet je daarmee?”

„O mammie, kom eens vlug! Bij u in de kamer staat zo iets moois voor Annemieke!”

Ik wil heel voorzichtig de gordijntjes weghalen om Annemieke in het bedje te leggen.

Maar dan zegt mammie: „Nee Hesje, dat is geen bedje voor Annemieke. Dit is niet voor een poppekind. Zie je wel hoe mooi het is? Zie je wel, dat het een echte wieg is? Nou Hesje, in een echte wieg hoort ook een echt kindje en geen poppekind. Vind je ook niet?”

„Ja mammie . . ., ja,” zeg ik. „Maar we hebben geen kindje!”

„Kom jij maar eens even bij me zitten,” zegt mammie, „dan

zal ik jou een geheimje vertellen. Een heel mooi geheim.”
Ik zit dicht tegen mammië aan en ik luister heel goed.
Mammië vertelt, dat we een baby'tje krijgen en dat baby'tje mag in het mooie wiegje slapen.
Wanneer het baby'tje komt, weet mammië niet precies; maar alles is er al voor klaar.
We krijgen het van de lieve Heer, die zorgt voor het kindje tot het groot genoeg is, om in het wiegje te liggen.
Gelukkig maar, dat ik Moortje achterna ben gegaan. Als die eens in de mooie wieg gesprongen was! Dat zou heel erg geweest zijn. Mammië zegt het ook.
Ik ga Annemieke vertellen van het baby'tje dat komt.
Ik wip van mammiës schoot en kijk nog even naar de mooie wieg.
„Het kindje zal er wel lekker in kunnen slapen, hè mammië?”
„Vast wel!” zegt mammië.

9. Bij Wiesje

Ik ga uit logeren! Pappie brengt me weg met de auto.
Ik ga naar tante Emmy en oom Leo en Wiesje.
Het is wel leuk, maar als mammië meeding, zou ik het nog leuker vinden. Ik wil niet huilen, dat is zo kinderachtig.
Wiesje heeft ook niet gehuild, toen ze bij ons was.
Oom Leo heeft geen boerderij, zoals pappie. Oom Leo woont in de stad en leert grote jongens en meisjes een heleboel moeilijke en knappe dingen.
Als ik groot ben, moet ik ook leren.

Ik bèn al bijna groot! Volgend jaar ga ik naar de grote school.

Pappie zegt heel vaak: „M'n grote dochter” tegen me.

Maar hij zegt ook wel eens: „M'n kleine muis”.

Het is wel fijn bij tante Emmy. Tante lijkt een heel klein beetje op mammie. Ze vertelt 's avonds voor het slapen gaan ook altijd een verhaaltje, net als mammie.

Wiesje heeft zo iets prachtigs om mee te spelen! Een echt keukentje! Met een aanrecht, een wasmachine, een fornuis en een heleboel pannen. Alles klein natuurlijk. Het staat in de speelkamer.

Ik heb een hele poos alles zitten bekijken. Ik durf er niet aan komen.

Maar tante zegt: „Toe Hesje, zie je de wasmand wel? En zie je hoeveel vuile poppekleren erin zitten? Die moeten Wiesje en jij eerst maar eens wassen,”

Tante zorgt voor warm water en wij mogen een sopje maken in de wasmachine. Die kan heus draaien, net als die van mammie!

Tante blijft er ook bij, want voor Wiesje en mij samen is het nog een beetje te moeilijk, vindt tante.

In een heuse kleine wasmand dragen we alles naar buiten. In tantes tuin is een lange waslijn, daar mogen we alles ophangen.

O, o, wat hebben we een grote was!

„Als het droog is, moeten jullie ook strijken, hoor!” zegt tante.

Fijn, dan gaat tante ons vast weer helpen.

„Zo, hebben de dames het zo druk met de was?” Dat zegt

oom Leo, hij staat in de keukendeur te lachen. „Hebben jullie nog tijd om mee de stad in te gaan en ijs te eten?” vraagt hij.

„Ja, ja pappie.” „Ja oom, ja!” roepen Wiesje en ik.

„Ho!” zegt oom. „Eerst je werk afmaken. Ik zal wel kijken of het goed gaat.”

Die malle oom!

We krijgen allebei een schone jurk aan, want we hebben ons wel een beetje nat gemaakt.

Op straat neemt oom ons elk aan een hand.

„Anders raak ik m'n dochters kwijt,” zegt hij. „En dan kom ik op een politiebureau terecht, in plaats van in een ijszaak.”

Dat zegt oom om te plagen. Hij knijpt om te plagen ook wel eens hard in m'n hand. Ik wil hem stilletjes loslaten, maar hij merkt het en zegt: „Zo, wil jij je oom op een politiebureau hebben? Maar denk erom, dan krijgen jullie ook geen ijs met slagroom en vruchten, hoor!”

We gaan niet naar huis als we ijs gehad hebben.

Oom neemt ons mee naar een heel grote winkel. Een warenhuis heet dat. We gaan met de roltrap naar boven, daar verkopen ze allemaal speelgoed. Oom zegt, dat we allebei iets mogen uitzoeken.

„Als het maar niet te duur is, want dat kan ik niet betalen,” zegt hij. „Ik heb niet zo'n erg dikke portemonnee, hoor!”

Maar Wiesje en ik lachen hem uit.

Wiesje zegt: „Toen u in de ijszaak was, zat er nog een heleboel in!”

Bij al het speelgoed zien we niets dat we willen hebben. In Wiesjes keukentje is toch van alles!?

We hebben wel iets anders gezien, Wiesje en ik.

Weet je wat?

Iets heel moois. Zouden we het durven vragen?

„Nou,” zegt oom, „weten jullie het al?”

En we wijzen alle twee naar een leuk parapluutje.

Dat willen we zo heel graag hebben.

„Mooi,” zegt oom. „Weten jullie het heel zeker?”

Wij knikken heel hard, ja.

„Dat kan ik nog wel betalen ook,” zegt oom.

Nee, de juffrouw hoeft de parapluutjes niet in te pakken.

We dragen ze zelf. We moeten toch ook proberen of ze helemaal uit kunnen.

Maar o wee . . . ! Als Wiesje haar parapluutje opendoet, prikt ze een mevrouw tegen haar kous.

En als ik mijn parapluutje opendoe, stoot ik tegen een mijnheer zijn arm. O wee . . . ! Die mijnheer kijkt heel boos.

En de paraplu wil niet meer dicht.

Een grote jongen lacht ons uit en zegt: „'t Is hier droog, hoor zus!”

Ik weet geen raad.

Gelukkig pakt oom de paraplu's alle twee onder zijn arm.

„Die zal ik maar dragen tot we buiten zijn,” zegt hij.

Gelukkig, oom is niet boos; hij lacht een beetje.

Als ik weer thuis ben, ga ik wandelen met Annemieke en zet ik de paraplu op.

10. Twee Annemiekes

We bakken taartjes in de zandbak, Wiesje en ik. Wiesje heeft een heleboel vormpjes, allemaal verschillende.

We moeten heel hard werken, want het wil niet lukken. Als we de vormpjes omkeren, loopt het zand er zo maar uit.

Het zijn geen mooie taartjes. En 't is zo warm. We hebben niet eens een jurk aan, alleen maar een zonnepakje.

Wiesje weet iets. Wiesje zegt: „We moeten water hebben. We gaan het zand nat maken, dan plakt het beter.”

Ja, dat doen we. Ik ga een emmertje water halen in de keuken en uitgieten over het zand. Wiesje gaat met een lepel roeren.

Ja, nu wordt het kledderig, maar dat moet. Als mammie gaat bakken, roert ze óók eerst en dat is óók altijd kledderig.

„Wiesje, nu kunnen we echte taartjes maken. Ik zal met m'n handen roeren, dat gaat nog beter.”

Wiesje schept de vormpjes vol en ik ga het er heel vast in drukken.

„Verkopen jullie je taartjes? Dan wil ik er wel een paar voor bij de koffie!”

Wie vraagt dat?

Het is de mevrouw die naast tante Emmy woont. Ze kijkt over de schutting en heeft onze taartjes gezien.

„U mag er zo wel een paar meenemen, hoor!” zegt Wiesje.

„Wij maken wel weer nieuwe.”

„Weet je wat we doen!” zegt de mevrouw. „Ik heb ook gebakken, nu mogen jullie éérst de mijne proeven.”

Ze gaat haar huis binnen en komt terug met twee heel grote roomsoezen op een schoteltje.

„Kunnen jullie het wel aanpakken over de schutting?” vraagt ze vriendelijk.

Wiesje en ik vegen vlug onze handen langs onze broekjes. Zo zijn ze wel schoon genoeg.

We staan op onze tenen en kunnen zo net de schoteltjes aanpakken.

„Zo koekebakkers, ga nu maar smullen, hoor!” zegt mevrouw.

We gaan elk in een hoekje van de zandbak zitten smullen. Er komt slagroom aan onze vingers en slagroom aan onze neus. We merken het niet. 't Is ook zo lekker.

Opeens . . .!

„Nee maar . . ., wat een snoepers! Hoe komen jullie aan dat lekkers? En wat hebben jullie je smerig gemaakt!”

Dat zegt tante Emmy en ze kijkt ons vragend aan.

„Van de mevrouw hiernaast gekregen,” zegt Wiesje.

„Zou die mevrouw voor mij óók nog zo iets lekkers hebben?”

Weet je wie dat vraagt?

Pappie!!

Pappie staat zo maar opeens bij de zandbak.

Ik vlieg overeind en spring tegen pappie op.

Hij tilt me heel hoog van de grond en zegt: „Zo m'n kleine muis, zitten Wiesje en jij zo heerlijk te smullen!”

Ik ben zó blij, dat pappie er is, ik knijp zijn hoofd er bijna af. En de slagroom van mijn neus komt in pappies haar.

Wiesje ziet het en tante zegt: „O, wat een smeerpoetsen toch. Straks allebei onder de douche, want zo kan Hiesje niet mee naar huis.”

Hoor ik het goed? Ga ik met pappie mee naar huis?

„Ja,” lacht pappie, „mammie heeft me gestuurd om jou te

halen. Er is een verrassing gekomen en nu vindt mammië, dat jij daar naar moet komen kijken.”

Tante Emmy, oom Leo en Wiesje staan te zwaaien, als pappië en ik met de auto weggrijden.

Ik ben toch wel heel blij, nu we weer naar mammië gaan.

Ik heb mammië een heleboel dagen niet gezien.

Mammië staat niet bij het hek, als we thuiskomen en ook niet bij de deur. Doesje wel, Doesje springt tegen me op, zo blij is ze.

„Kom maar, Hesje,” zegt pappie. „Mammie moet bij de verrassing blijven en daar gaan wij ook naar kijken.”

Pappie neemt me mee naar de slaapkamer en daar is mammie ook. Mammie ligt in bed.

Ik vlieg naar mammie toe.

„O mammie, bent u ziek?”

Maar mammie zit al rechtop en slaat haar armen om mij heen.

„Stil Hesje,” zegt ze, „niet zo wild. Mammie staat vanmiddag op, maar ik moet toch voor de verrassing zorgen?!”

Dan zie ik het wiegje!

„O, mammie, is het kindje gekomen?”

„Ja, kijk maar eens voorzichtig,” zegt mammie.

Op m'n tenen, aan pappies hand, loop ik naar de wieg.

Pappie haalt de gordijntjes weg. En wat ligt daar??

Een heel lieve roze baby.

„En Hesje,” vraagt mammie, „wat zeg je nu wel?”

„O mammie, wat vreselijk lief. Hoe heet het kindje nu?”

„Weet je hoe het heet?” zegt mammie. „Anna Maria. En we noemen het „Annemieke”!”

„O mammie, net als mijn Annemieke?”

„Ja, nu hebben we twee Annemiekes,” lacht mammie.

„Kom,” zegt pappie, „nog even kijken en dan moet de baby weer slapen.”

Ik ga nog even naar mammie en fluister in haar oor: „Mammie, ik ben zó blij met onze Annemieke van de lieve Heer.”

„Pappie en ik ook,” zegt mammie. „Dag Hesje! Tot straks!”

Nu ga ik mijn Annemieke vertellen van onze Annemieke, want dat weet ze nog niet.

INHOUD

1. Hesje en Annemieke	5
2. Is nu iedereen boos?	8
3. Het egeltje	10
4. Van vlinders en frambozen	12
5. Die stoute koorts	16
6. Arme Doesje	19
7. Uit rijden	22
8. Een èchte wieg	28
9. Bij Wiesje	31
10. Twee Annemiekes	35